

od daleč so in blizu k Mažeri na gôro,
s prošnjami eni, drugi za pokoro,
med njimi je Podgorski šel, od poča ves prašan.

Ko beli dan zvonili so zvonovi,
že grof pobožno v cerkvi pred Marijo je klečal
in prosil jo, da kraj bi razodela vasi novi,
in ko ji je v molitev zatopljen obljuboval,
da v vasi cerkev Njej sezida belo,
— ali je bilo res, ali se mu je le zazdelo? —

Marija s prstom smer je pokazála
in Jezušček v naročju Njenem se je nasmehljajal,
kot Mažeri bi ljubljene pritrjeval...
In grof se je razveselil: »Marija znamenje je dala!
In jasno mu je bilo: V Trenti, v zapuščenem svetu
naj ljudstvo moli k Mažeri in Njenemu Detetu...

Po maši véliki, ko je med romarji nizdol
po stezi šel in je poslušal glas zvonov,
je venomer na uho mu zvenelo
in pelo:

»Blagor mu, ki čuje
pred rožanci mojih duri
in stopinje moje premišljuje —
ne pozabim ga ob smrtni uri!«

PREČUTE NOČI.

B. V.

1.

Kadar se spomnim nate, o mati,
zastro mi okna drobna
motno brušeni kristali.
In prisluhnem v tišino:
Odkod bo dahnil tvoj korak,
odkod se name sklonil tvoj obraz...

Srce moje zakrvavi,
 kakor od divjih trnov ranjena roža,
 a pride angel in jo s perutmi lahno poboža,
 ponese v nebo moje srčne rubine
 in jih v tvoje srebrnobeke roké položi...

2.

V noči, ko bdim,
 majeta vihra in tema svetiljke pod oknom.
 Njihove trepetajoče luči gredó preko stropa,
 in so kakor blede, spačeni umirajoči obrazi,
 ki bulijo vame v obupnem smrtnem strahu —
 dokler zjutraj v mraku svetiljke na sivi cesti ne umró.

3.

Mi smo žejni vodnjaki
 v zapuščenih dolinah suše.
 Vroči pustinski vetrovi poljublajo naše ustne,
 in v našem osrčju ni žive vode:
 Stene so nam od solnca razžgane,
 in vihar nas zasužlje s peskom;
 še krik ne more iz naših ust —

KAJ GRE MIMO NAS?

Ivan Albreht.

Kaj gre mimo nas,
 kaj gre preko nas?
 Obrazi — gladni psi,
 in trupla — zgolj skeleti,
 to so nesrečni, v prah ukleti
 mučeniki naših dni.

Kaj nam kažejo dnevi,
 kaj kriče noči?
 Joj, v dušah rastejo gnjevi
 in v žilah kri besni...